

Een oude paraplu vertelt

Jaren zijn verstreken en volgens mij weet niemand meer van mijn bestaan af.

In een vorig tijdperk, nu ben ik lichtjes aan het overdrijven hoor, hebben ze mij hier in dit vuil onopgeruimd hoekje neergezet. Kijk nu, na jaren mee tot de familie te behoren waar ik nog steeds lig. Ik heb hier al de longen uit mijn lijf gehoest, een longontsteking of zes doorstaan en door de constante aanwezigheid van vocht, er ook nog eens reuma bij gekregen. Iedere keer als het licht in de kelder werd aangestoken en ik een stem hoorde, borrelde er een sprankeltje hoop in mij op. Ik hoopte er maar op dat ze mij kwamen bevrijden, een warme arm om mij heen sloegen, om mij nadien met mijn binnenwerk in een warm badje met sop te steken. Helaas bleef het bij dromen, er kwam nooit iemand langs. Hoe ik hier terecht kwam? Oh, dat verhaal heb ik al veel verteld. Hihi, ik weet het, oudjes vallen nogal dikwijls in herhaling.

De dag dat ik te koop hing in de winkel, zal ik niet snel vergeten. Er wandelden net voor sluitingstijd een verliefd stel voorbij. Op dat ogenblik begon het plots serieus te gaan regenen. Volgens mij hadden de wolken een triest voorleesverhaaltje te horen gekregen. Zo gieten dat het toen deed! Het koppeltje kwam de winkel binnen rennen op zoek naar een grote paraplu, waar ze samen onder konden lopen en zo werd ik op die regenachtige dag uit het rek gehaald. Ik heb hen vanaf die dag beide bescherming geboden. Wanneer mevrouw 's avonds alleen met mij op stap ging en ze, volgens haar, duistere personen tegenkwam, werd ik gebruikt zoals de parafix van Merlina. Ik deed dan ook mijn uiterste best om het spel zo goed mogelijk mee te spelen en haar het idee te geven dat ik ook echt een gevaarlijk object was, eentje dat bijzondere krachten bezat. Wat voelde ik mij toch altijd vrolijk en gewenst in die tijd. Tot mevrouw en meneer in verwachting waren en er kinderen kwamen, dat was de dag dat er bij mij een eind kwam aan mijn blij zijn. In het begin toen de kinderen nog klein waren, was het nog niet zo erg gesteld met mij, maar eens de kinderen groter werden, begon ik in te zien dat mijn aanwezigheid niet meer gewenst was. Op een mooie herfstdag trokken we met zijn allen naar het bos. Ik mocht ook mee, want de weerman had een mogelijke kans op een regenbui voorspeld en inderdaad even later in het bos voelde we ook de eerste fijne druppels op ons neervallen. Zoals altijd de gewoonte was geweest, mocht ik ook tijdens de boswandeling voor de nodige bescherming zorgen. Ik deed mijn werk dan ook met veel zorg en liefde. Echter was het wel op dat

ogenblik dat ik merkte dat mevrouw en meneer regendruppels op hun schouders voelden in plaats van op mij. Oei! Dat was niet goed natuurlijk! Mijn baleinen leken niet toch meer zo jong te zijn als ik zelf dacht, ze bezaten niet meer die stoere kracht van toen om de stof van mijn kleedje vast te houden. Daar werd door mevrouw direct een opmerking over gemaakt. Ik hoorde hoe ze sprak over een nieuwe paraplu, ze had er mooie gezien, in dat schattig winkeltje in hun straat. Ze praatte vrolijk door, over hoe die paraplu handiger was om mee te nemen, het was een jonger model dat je in elkaar kon klikken zodat de paraplu ook in je handtas paste,... Heel handig leek ze dat te vinden en mij noemde ze een oud en onhandelbaar ding. Gelukkig zeverde het buiten, zodat ik ongestoord mijn tranen de vrije loop kon laten. Ik voelde me oud, lelijk en gekwetst. In mijn tijd bestonden die kliksystemen nog niet, laat staan dat je een designkleedje kon dragen! Neen hoor, je had alleen maar keuze uit de hoofdkleuren, tenzij je echt in de chique boetiek eindigde, dan mocht je een kleedje dragen met een motiefje erin. Tot die rangorde werd ik nooit geselecteerd en zo kreeg ik een kleedje in een eenvoudige hoofdkleur aan. Op een dag kwam mevrouw na haar werk thuis in gezelschap van haar nieuwe vriendin: de inklikbare paraplu in een schitterend designkleedje. Ik werd, zonder pardon, vanaf die dag verbannen naar de muffig en stinkende kelder en zo kwam er een eind aan mijn loopbaan als paraplu. Wat ik wel koester, is de gedachte dat ze mij nog steeds graag zien, anders hadden ze mij in de container gegooid en dat hebben ze gelukkig niet over hun hart gekregen. Oh, jullie moeten niet zo triest kijken. Ik ben hier niet eenzaam hoor, naast mij staat een oude bezem, we praten soms urenlang over onze goede oude tijd en samen hebben we al genoten van ons gedwongen vervroegd pensioen.

Geschreven door Jaimie P.